

«...І зарясніють на землях Рівненщини небесно-голубі квіти льону!»

В одному із віршів української поетеси Ліни Костенко звучать слова: «І в житті, як на полі мінному...» Без перебільшення, це можна сказати і про те життя, що випало на долю нашої героїні. Чимало довелося пережити цій жінці, починаючи з дитинства і до сьогодні, адже кожен день - це боротьба... Не довгий час працювала Галина Марківна Кирилюк на Рівненському льонокомбінаті, але ці роки стали для неї кращими. З радістю згадає той період свого життя пані Галина: «...як шкода, що нічого не можна повернути, молодість минула, залишилися лише спогади, ранять серце і тривожать душу, як би хотілося хоч на хвилиночку повернутися – вдихнути молодість на повні груди...»

...Західна Україна, нелегкі післявоєнні роки. На західноукраїнських землях «штурмом» здійснюється індустріалізація, колективізація, йде утвердження радянської системи влади. І в цей скрутний для народу час, 5 жовтня 1946 року в селі Михайлівка, а нині Ясне Гоцанського району, в сім'ї заможного селянина народилася донечка Галинка. Гірка доленька чекала ді-

сільської школи. У 1958 році - я тоді вчилася в п'ятому класі, повернувся тато, змучений і хворий. Вчилася добре, була хорошим організатором, але, на превеликий жаль, займатися ще чимось крім навчання не було змоги, адже сім'я потребувала робочих рук. Закінчивши одинадцять класів, отримала робочу спеціальність «тракториста». У той період практикувалося одинадцятирічне навчання для отримання загальної освіти і разом з тим отримували свідоцтво про робочу спеціальність. Були мрії, бажання, прагнення - та не було можливостей для здійснення усього того. Були необхідні кошти, щоб мати на прожиття. Тому відразу після школи я зайнялася пошуком роботи, – розповідає наша героїня.

– Недовгий час працювала секретарем-машиністкою. Про Рівненський льонокомбінат дізналася з преси. Він працював тоді трохи більше року, часто писали про необхідність працівників на виробництво. Ось я й вирішила спробувати щастя. Направили мене в стріч-

нин, які відправлялися на експорт. Загалом Рівненський льонокомбінат славився якісною продукцією.

І колектив був чудовий, ми жили як одна велика сім'я, – говорить Галина Марківна. – Все переживали разом, ділили і радість, і горе, щоб не сталося підтримували одне одного. Наш керівник Олена Дмитрівна - розуміюча жінка, цінувала нашу роботу і відстоювала наші інтереси. Період, що я працювала на комбінаті – це мої найкращі роки життя, і якби повернулася моя молодість, то я б знову пішла працювати на Льонокомбінат. Напевне, найбільше шкодую про те, що тоді залишила свою роботу. А вона ж мені дуже подобалася. Прикро, що не мала часу, щоб поїхати разом з колективом на екскурсію чи подивитися який концерт. Але так склалася життєві обставини, мама хворіла, потребувала допомоги, тому весь свій вільний час я присвячувала допомозі їй. Тільки вихідний - я летіла в село, бо знала, що рідні потребують моєї допомоги і підтримки. Потім вийшла заміж, народився синочок і знову непереборні

вчинку...

- Батьки мої – заможні селяни, мали господарство, землю, а радянська влада називала таких «куркулями». Селян примусово заганяли в колгоспи, у заможних відбирали нажите важкою працею майно, землю – і називали це «розкуркуленням». Селян, які чинили спротив, депортували у східні райони СРСР (зокрема, у той час було депортовано більше 203 тисяч сімей – ред.). Моя сім'я стала однією з тих, хто постраждав від дій, вчинених радянською владою. У 1950 році в нас забрали все: хату (зробили там школу), землю, худобу, з хліва зняли покрівлю. А тата – Марка Леонідовича – депортували в Сталінську область (нині Донецька) на будівництво. Мама – Марія Максимівна – залишилася з трьома малолітніми дітьми без всяких засобів для життя, не мали де голови прихилити. Важко переживала матуся всі ці події. Багато людських життів зруйнувала ця безбожна влада. Я ще була маленька, але так чітко пам'ятаю ті злочасні події, – ділиться гіркими спогадами пані Галина.

– Ще з малих літ довелося важко працювати. У колгосп ходила на всяку роботу. Матуся важко хворіла, серце її підводило. У 1953 році я пішла в перший клас

ковий цех фабрики технічних тканин – оператором стрічкового обладнання. Стрічкові машини призначалися для витягування і складання стрічок. Працювала там недовгий час, а потім отримала виробничу травму і мене перевели у швейний цех, де шили мішки. До роботи завжди підходила з відповідальністю.

У 1965 році почала роботу фабрика побутових тканин, потребувалися працівники, тому мене перевели у цех вибілювання – обліковцем. Тут на великих бобінах вибілювалася пряжа, а після завершення процесу вибілювання її відправляли в мотальний цех. Надовго я тут не затрималася, так як начальник обробного виробництва Олена Дмитрівна Попова забрала мене у відділ технічного контролю. Працювала я там контролером якості готової продукції. Займалася визначенням сортності полотна та розбраковувала готову продукцію згідно з державними стандартами та вимогами. До речі, виготовлялося полотно тільки першого та другого сортів. Треба було уважно оглянути кожен відрізок тканини, щоб потім не червоніти за свою роботу, адже тканина від нас поступала в продаж. Відмічались всі погрішності та вписувалися в етикетки, що прикріплювалися до тканини. Особливо прискіпливо проводився контроль тка-

сійній обставини змусили мене в 1970 році залишити таку милу моєму серцю роботу.

Після звільнення влаштувалася в селі диспетчером у тракторну бригаду, пропрацювала там недовго. А потім вирішила закінчити бухгалтерську школу. Навчання тривало рік, а після закінчення мене направили на роботу бухгалтером в районну аптеку № 2. Пропрацювала там сімнадцять років. Два рази на рік їздила проводити інвентаризацію по районних аптеках. У 1998 році вийшла на пенсію у зв'язку із захворюванням.

Раніше дуже любила читати художню літературу, як тільки видавалася якась вільна хвилинка, бралася за книжку. Зараз читаю тижневик «Льонокомбінат» і мені дуже подобається. Цікаво, як розвивається колишній Льонокомбінат.

Добре, що в нашій країні є такі люди, як Олег Червонюк, який піднімає з руїн текстильну промисловість країни. Підприємство відновлюється та розвивається, постало в іншому амбула – виготовляє трикотажну продукцію. Але сподіваюся, з часом тут з'явиться і рідне нам лляне виробництво, а на землях Рівненщини знову засиніють небесно-голубі квіти льону.

Надія РОМАНЧУК

